Почтова оплата заплачена рычалтом.

Ч. 2. Новый Санч, четверг дня 15 марта 1934. Рок I.

Пренумерата в краю: 30 грошей місячно, 1·50 зол. полрочно, 3 зл. рочно.

В Америці: 50 центов полрочно. 1 $ рочно.

В Чехословакии: 2 кор. місячно, 9 кор. полрочно, 18 кор. рочно.

ОРГАН ЛЕМКОВСКОГО СОЮЗА.

Лемко, русска газета для Лемков выходит в четверг около 15-того и 30-того каждого місяця.

Редакция и администрация в Новом Санчі. Адрес: „Лемко" Новый Санч.

Именины Маршала Пилсудского.

Дня 19. т. місяця припадают именины Маршала Войск польскых Осифа Пилсудского.

Ден тот хоц не ест церковным святом обходят жытелі Польщы торжественно, а то по причыні великых заслуг, якы положыл Пилсудский для польской державы. О том, чым Пилсудский ест днеска — знают вшыткы — але не вшыткы знают, о том, же Його дорога жытьова была терниста и же тот першый сын народа польского жыл ціле жытє не для себе и не личной вигоды, а посвятил свои силы и свой труд для добра свого народа. Не зломили той сильной натуры тюрмы — не побоялся он выступити навет против своим братям, коли увиділ, же тратят силы на партыйну борбу — бо он не знає личных приятелей бо он любит лем свою Отчыну — и готов для ней посвятити вшытко, бо для него може быти лем тот приятельом, кто служыт честно свому народови. Яко такый служыт прекрасным приміром для каждого народа, и каждый народ може от него научытися того, як належыт любити свой родный край и народ.

Єсли додаме до тых благородных черт того велького чловека и богатыра ищы тот гениальный ум политичный, котрый в каждом трудном положыню найде все найліпшу дорогу до усуненя перешкод и котрый допровадил до того, же тепер Польща занимат почетне місце серед европейскых держав — стане для нас ясне, чом тот ден 19. марця обходится торжественно. В том дню зложат свому вожду щыры желаня не лем граждане польскы, але также другы народы европейскы, серед котрых тішытся наш Тезеименник славом великого державного Мужа, политика и героя.

Побіда Лемков.

Недавно выповіл министер внутренных діл г. Перацкый велику бесіду, з котрой для нас найважнійше тото, як теперешне правительство относится до другых непольскых народов, якы мешкают в Польші. В той справі выповіл г, министер Перацкый, же Правительство в жадном случаю не стоит на точці зріня тых Поляков, котры спротивляются добросусідскым отношеням вшыткых народов, жыючых в Польші и котры признают лем за собом право до державно-творческой роботы.

Наше правительство повіл г. министр смотрит на тоту справу так, як вымагают того интересы державы, а тоты интересы сут поставлены высше партийных.

Газета варшавка „Kurjer poranny" обяснят тоту бесіду г. Министра и пише, же такый поділ народов одной державы на граждан з большыма и меншыма правами былбы не лем понижаючый для польского народа — але также принесбы нашой державі шкоду, бо польскый народ в борбі з другыма народами заселяючыма землі нашой державы — тратилбы силы на тоту борбу, што вышлобы зо стратом для цілой державы.

Так повіл г. министр в своєй буджетовой бесіді — а в остатних часах мы преконуємеся, же за словами г, министра идут и поступкы. Як каждый любячый порядок чловек — так и правительство мусит дбати о тото, жебы в державі был лад и порядок — жебы был спокой и жебы вшыткы люде шанували права. Без того пошануваня права при зле пониманой свободі дошла бы держава до безпорядку, а втотчас никто з нас не былбы певный свого маєтку и свого жытя. Правительство мусит карати тых, котры права не шанують и робит тото навет и в тых случаях, де иде о недозволену и противзаконну роботу Поляков.

Але з другой стороны видиме в остатних часах, же тото само правительство помагат розвиватися тым людям, котры шанують права — и домагаются тых прав для себе. Гардый примір того маме на нашой Лемковині, де правительство позволило нам в прошлом року на введенє руских книжок до школы и утворило тепер отдільне епископство для Лемков. При том епископстві буде и духовный семинар в котром нашы діти будут могли кончыти богословскы наукы — и такым способом будеме мати зас своих священников.

Буде там также и наша гимназия в котрой наша молодеж буде могла брати науку в нашом материнском языку. Єст то велика побіда Лемков а также и доказательство, же слова г. министра Перацкого то не фразы, але же наше правительство робит так, як заповідат. Тоты факты сут также доказательством и того, же лем спокойный и систематичный труд може дати добры результаты. Не поможут нич крикы на собранях и вічах — не поможут угрозы, бо тых се встрашытся никто, помочи може лем — добра организация и тиха некриклива але тягла робота по нашых селах. Нехай в каждом селі буде кооператив и чытальня, але не пото, жебы в кооперативах никто не купував, а кто мог, то вкрал и не по то, жебы до чытальні никто не ходил и не заплатил навет членского вноса — але нехай тоты кооперативы и тоты чытальні выказуют жытя — нехай они потрафят згрупувати вшыткых людей в селі то втотчас поможеме не лем собі и шмариме нашу біду в кут, але станеме ся пожыточном державно творческом одиницьом, з котром правительство и вшыткы мусятся рахувати.

Початкы дало нам правительство, бо даючы нам свою школу и свого епископа, сотворило для нас новы, лекшы условья роботы, але власне тепер не треба заложыти рукы — лем з новом силом взятися за економичну и просвітительну роботу.

УВАГА: Зберайте оголошыня и присылайте до газеты „Лемко".

Лемковске епископство.

Наше правительство и Апостольска Столиця отнеслися доброжелательно до внесеной в вересню 1932 р. просьбы нашых людей и утворили отдільне епископство для Лемковины. До того епископства належат деканаты — Буковско, Сянок, Дынов Рыманов, Ясло — Дукля, Коросно, Горлиці, Грибов и Мушына. Містопребываньом того епископства буде Рыманов. При епископстві мае быти утвореный духовный Семинар и русска гимназия.

Першым апостольским администратором з полныма правами Епископа именовано О. Дра Николая Нагорянского, теперешнього войскового декана в Варшаві.

О. Николай Нагорянский, пралат, декан и шамбелян Ап. Ст. доктор св. Богословья уродился во всходньой Малопольші в р 1879. Высвяченый в р 1907, был в часі світовой войны войсковым капеляном. Яко такый был приділеный на якыйси час, яко капелян гарнизонового ареста во Відни, де втотчас сідило много нашых людей. И ту тоты страдальці за наш народ могли познати щыре русске серце О. Дра Нагорянского. Втотчас як вшыткы боялися признати до знакомства з тыма мученниками — втотчас, коли направду достатися до крыминалу было барз легко — тогда О. Др. Нагорянскый в своих проповідях, якы нам выголошувал, выступал все открыто яко русскый, не зважаючы ани на сторожу, ани на гарнизонове начальство, котре все прислухувалося нашым Службам Божым. Дал О. Др. Нагорянскый втотчас прекрасный примір стойкости свого характера и храбрости. И тоту стойкость затримал до тепер бо помимо преслідуваня през власти церковны в остатних часах вшыткого, што русске, Он открыто спомагал нашы просвітительны институции и Єго назвиско можна было часто вычытати в списку жертводателей. Помимо громов сыпаных през украинцев на Талєргоф и вшыткы обходы талєргофскы — О. Др Нагорянский жертвувал и на тоту ціль, штобы зазначыти, же он преклонят Свою голову пред прахом тых мученников полеглых за наш народ.

Тота стойкость О. Дра Нагорянского была знана добрі так нашым политичным властям, як также и Апостольской Столиці, и власне длятого коли утворено для Лемков отдільне епископство — покликано Єго на тото высоке місце бо власти знают, же такый чловек, котрый ишол твердо все по выбраной дорозі, пиде том дорогом до смерти и переломит вшыткы прешкоды — якы будут му класти противникы. Для нас єст то вельке счестя, же утворено отдільну епархию для Лемков, але ищы векше оказуєся оно длятого, же назначено першым лемковскым епископом заименовано знаного нам вшыткым и заслуженого патриота. Витаме го радостно и щыро именем вшыткых Лемков — витаме го віриме же наступила тепер нова ера в жытю нашого народа, ера спокойного труда — и братской любви. Най згыне всяка ненавист и най пропадут вшыткы тоты котры сіяли у нас тоту ненавист. Най счезнут тоты, котры зробили роздвоиня в нашой церкви а мы назад лучмеся вшыткы не тратме часу на партийну и религийну борбу але вытужме нашы сили для общого добра и для поліпшаня нашого господарского быту.

Душы Талєргофцев.

В страстный тыжден каждого року на высокой горі Яворині — понад лісы и потокы тихенько плыне Ясный облак.....

То душы замученых Лемков. Легицькы як гмла — знимаются на вершкы смереков — штораз ниже — аж осядут на поляні — А вітер грат тиху, смутну жалобну нуту. Прозрачны, чысты душычкы сходят на землю.

Обнялися вшыткы разом, як братя и сестры родны. Пришли посмотріти на дорогу, материнску землю ..

Вшыткы пали жертвом ненависти и здрады тых яничарев, што жыли нашым хлібом и дыхали нашым повітрьом.

Вшыткы понесли мукы и смерт за родный край, за народ, свой, и єго свободу

Поклякали душы на поляні, поднесли рукы до горы и молятся за нас и за нашы діти.

А з их сердец выходят ясны прамена просто ку небу.

Звізды погасли, а ясны прамена освітили небо... .

То молитва мученников взнеслася до Всевышнього.

Долго світло видно было на небі, аж над самым свитаньом загасло.....

Счезли душы.

А ліс смерековый зашуміл, а в том шумі чути было выразно: Талєргоф... Талєргоф.!

Талєргофскый з'їзд во Львові.

Минат 20 роков от часу, коли то в р. 1914 гуляли по нашых лемковскых селах жандармы и другы посіпакы австрийскы и арештували и мучыли невинных сынов нашых лемковскых гор 20 роков тому, як впали з рук австрийскых катов честны головы Сандовичев, Креглив, Крыницкых, Мохнацкых и Вірхомлян. Мученников лемковскых жые ищы в нашом народі жыют их душы и загрівают нас до дальшого труда.

Шумят сосны над могилами погибшых нашых братов в Талєргоф — лежат тоты мученикы там далеко на чужыні и никто о них не памятат — никто не засвітит им там свічечкы ани не отслужыт панихиды. Часом лем отозвеся меже соснами чорный ворон, котрый тихне скоро не хотячи прерывати того вічного спокою — якый панує под тыма соснами.

Але памятают о своих нянях сынове — памятают братя, памятают сестры — памятают о них и не забывают о своих обовязках взглядом тых невинных мученников.

Они хтят их учтити так, як можут, они хтят помолитися над их могилами за их душы и длятого то уряджают В МАЮ ТОГО РОКУ вельке свято во Львові, свято, в честь погибшых в часі войны нашых людей. На том святі отбуде ся посвячыня Талєргофского памятника — и отслужытся панихиды над могилами, котры спровадится з Талєргоф и также и над земльом привезеном з гробов другых нашых мученником. Свято вельке, свято важне — бо то погреб и отданє чести памяти нашым найліпшым сынам. Тот ден повинни вшыткы посвятити и явитися чысленно под Талєрговскым памятником. Не забудме также и о том же сам памятник и спроваджыня могил з Талєргоф коштує много пінязей и зберайме по селах жертвы на тоту ціль. Єст то жертва Богу мила, бо дана за душы помершых. Най даст каждый, што може — хоц

Послухайте братя Лемкы бесіды Луця-Пуця виголошеной в одной лемковской читальні „Просвіта" о красоті украинского язика. Бесіду подаю по украинскы, так як ю выголосил Луць-Пуць.

Відомо на цілім Божім світі, що українська мова сьпівуча. З нашою мовою може рівнаться хіба італійська мова у відношенню до красоти, елястичности і ріжноманітности відтінків, слпівучости, та гармонії. Возьмім таке н. пр. „Рома льокута — кауза фініта" що по українські можна перелицьовати: „Хома до кута казав Микіта" значить мала ріжниця, як всі чуєте

Не тільки є наша письменицька мова сьпівуча але рівніж плачуча. У нас без мала усі пісні зачинаються або від „ой", або від „гей". То специфічна прикмета нашої мови. Того не треба доказувати бо усі знають: „ой на горі, ой у полі, ой під лісом або гей на горі, гей у полі, гей під лісом. В іньшій мові оно таке „гей" або „ой" вышлобы глупо, але у нас є це не тільки натурально, але і артистично. Возьмім на примір полатині: „Ой абредере Катиліна", або по німецькі: „Гей ін дер Нахт, вен ди Лібе ервахт, або і по англійські „Гей гав ду ю ду" — значить не пасує і кінець. Навіг по московські хоч московська мова найбільш зі всіх на сьвіті подібна до нашої, а й так наше „Ой" чи там „Гей" не дасться достосувати. „Гей, водку пей, да дѣло разумѣй" або „Ой! Куда парень молодой!" Сами видите, що неможливе.

Наша мова и московська — це вогонь и вода, ні ліпше скажу, це день і ніч, або ще лучше це попросту культура и безкультурє а ви самі тепер оцініть який епітет котрій мові, нашій чи московській причіпити. Історикі кажуть, що колись не було ані української, ані московської мови а була малоруска, цеб то руська і усі нею балакали.

Я в це не вірю, бо українцям не вільно вірити в історию, хіба, шо її написав Грушівський або який іньший Тиктор. А у других історіях брешуть. Шкода читати, Українець хай історії не читає, бо тоді — україна піде в чортову діру.

Найбільш інтересуються нашою письменницькою мовою і усім що українське — Япанці. Нарід дуже культурний, та бадьорий, може трошкі менше, як українці, а може і ні. Недавно, як доносить спеціяльний кореспондент „Нової Зорі" із Шангаю (це векике місто у Кітаю) була велика та славна імпреза українська, а саме відкрили в самім Шангаю, україньску Просьвіту. Гоетей було чимало, Китайців, Хунхузів та Япанців представників близьких нам по души та вдачі азіятських народів. З наших промовляв славний наш організатор в тамтім районі, бувший Пеплоровець Стецько Голодранець, потім Кітаєць Чай Це-Хам підніс великі заслуги чумаків на Украіні. На кінці сказав дуже симпатичну мову Япанець-Йокі Токі. Балакав довго і цікаво про українську культуру, про симпатію Япанців до Українців, про вишивані сорочкі і несорочкі. На кінці вручив на руки передсідника зборів синьо жовтий прапор з тризубом в доказ сердешної приязни з вдячности. За се предсідник дав Япанцеви в имени українського народу сьвітлину Івана Мазепы з дедикацією. Японець дуже красно подякував.

По врочистости вібулися танці. Пустилися всі в црисюди, наші, за нашими Япанці та Хунхузи. Такій був стіхійній гомін та гук, що стеля тріщала. На кінці усі засьпівали унісоно: „Ще не вмерла Україна" але з такою міцью, що аж шибы тріскали.

На це прийшла поліція і розігнала усіх, а Голодранця такі арештувала. Але япанський aмбасадор запротестував.

Подслухал Лемко.

не дуже, але як даме вшыткы. то збереся того дост на вшыткы розходы.

Жертвы належат посылати на адрес Центральный Талєргофскый комитет во Львові ул. Бляхарска 9.

„Дякуєме“ пане Тиктор
гарді за газету
Але мы не всі бортакы
познаме тандету

Грошы дайте своим людцям
преця мрут з голоду
А не тратте на газету
бо шкода заходу

Вы нам Лемкам „Вашым Лемком“
Не мыдлийте очей
Украині кус поможте
Там треба помочи!

Мы не даме ани гроша
За вашу „бумагу“
За дурно не посылайте
Майте же розвагу.

Бо як нон не отмолодне
Што ся уж зостаріл
Так и з нас никда не буде
Подлых яничарив!!

ВАНЬО: Ба ле свату повіджте но мі раз — коли тот кризус ся скончыт?

СЕМАН: Та того вам свату повісти не годен, але тото знам напевно, же як долго будут пхатися до нас украинці — так долго буде кризус.

З наступным нумером газеты, котрый выйде

дня 29 III.

вышле Редакция

ЧЕКЫ

РУХ В НАШЫХ СЕЛАХ.

Мшанна пов. Коросно. В нашом селі ишла народна робота куляво, бо не мали мы поміщыня. Коопиратив міститcя в дуже малой и вільгой комнаті. Чытальня міститcя в господарской хаті и не выказує також такого ожывленя и діятельности, як вымагают статуты.

Зрозуміли тото Мшанчане, же єсли не будеме мати потребного поміщыня для нашых организации, то каждый так просвітительный, як и економичный труд не даст пожаданых результатов и длятого в 1932 купили мы площу и при помочи кооператива и чытальні выбудовали мы гардый и просторый „Народный Дом“, в котром поміститcя чытальня, кооператив, молочарня и килька варстатов, як ткацкый, шевскый и столярскый, в котрых моглибы нашы хлопці и дівчата учытися ремесла. В том дому єст также велика саля зо сценом.

В той салі „Народного Дома“ отограно уж два представленя п. н. „Книжник“ О. Чайковского. В селі почынат будитися народ и брати до нового жытя, котре доведе нас до ліпшой долі и зривнат з культурныма народами.

Правда — жде нас — ищы велька робота, бо дом не выконченый, але при доброй волі и помочи нашых братов з Америкы потрафиме довести до конця розпочате діло. Дакотры з нашых братов, як наш першый просвітитель О. К. Дутковскый, котрый жертвовал 5 $ и г. Михаил Костик, жертвовавшый 2 $ дали гардый примір жертволюбия на народны ціли и им складаме тым путьом щыро руске „Бог заплат“!

Маме надію, што и другы нашы братя из за океана пидут за приміром тых жертвователей и допоможут нам докончыти „Народный Дом“ в Мшанні. *И. А.*

Шкляры пов. Сянок. В нашом селі была чытальня им. М. Качковского и до ней ходили стары и молоды, жыли в згоді и любви и не было николи ниякых сварок ани гніву. Не подобалася тота згода нашому священнику Украинцьови и тот почал баламутити людей якомси украином и нашлися такы, котры повірили єму и основали чытальню „Просвіты“. Розпочалася тепер правдиво украинска просвіта в селі, з котрой сміются тепер навет самы тоты — котры дали втягнутися до „Просвіты“. Доказ той культуры дал в риздвяны свята сам священник-украинец, котрый казал своим „просвітникам“ выганяти з церковного хору тых, котры не дали збаламутитися єму и не приступили до „Просвіты“. Забыл бідачиско, або и не знал о том свящ. украинец — же церков то не віче в чытальні „Просвіта“ и же церков єст для вшыткых віруючых, а не для самых украинцев. Але ту наступил конец украинской „Просвіты“ бо збаламучены люде познали до чого веде их украинскый агитатор и не зневажыли святого місця, што так розлостило украинця, же аж му бесіду отняло и от слов „Рцим“ была уж лем тиха „Служба Божа“. Отзыскал бесіду аж по Службі Божой. Коли вышол з церкви почал ганьбити хлопцев з „Просвіты“, а тоты выписалися з чытальні „Просвіты“, и тепер зас вшыткы люде жыют в згоді. Вельку заслугу для руского діла положыл Петро Югас, котрый зорганизувал нашу молодеж п не дался збаламутити помимо того, же долгый час украинці з „Просвіты“ докучали му — не позваляли танцувати на забавах и грозили навет тым, же го побиют Честь єму за тото и чест вшыткым тым, котры не сіют незгоды в селі, лем братску любов. *Завадчанин.*

Устє Русске пов. Горлиці. От Г-на Ивана Басалыгы отримала редакция допис, котру поміщаме без змін.

Слово нашым Братям Лемкам!

Як знаме, пред світовом войном розвивалося наше культурне и економичне житя ліпше як тепер по войні. Мали мы веце рижного рода органнзации, свою газету и т. п. но и были мы богатшы в нашу трудову интелигенцию, котра руководила народным жытьом.

Та цришла война, а з ньом злопамятный для нашого народа терор, котрого ціль была стерти з лиця землі вшытко, што русске. Стараньом и фальшывыма доносами псубратов выслано из родной Лемковины тисячы єй ліпшых сынов в австрийске пекло Талєргоф, откаль лем мала част обесиленых вернула в родны страны.

Раділи серця губителей што осягнули ціль, што покончыли з проклятым ворогом. Але як бесідує пословиця: „каждой біді - конец приде“ скончылася война, пришол конец терору, и як по великой бури уступают тучы и появлятся ясне сонце, так и на нашой Лемковині помаленкы начынатся нове народне жытя.

По войні открыто зас бурсы, ожывлено и основано новы чытальні, кооперативы, пожарны дружыны и т. инше. Але найбольше отчувался брак своєй газеты бо народ без своєй газеты, то так, як глухонімый чловек — неспособный до жытя.

Наконец стараньом Лемковского комитета выпущено першый номер газеты котрой обовязком єст народне освідомленє, организация и оборона народных интересов высуненого найдальше на запад платка русской землі той родной и милой Лемковины.

Та кажда газета зависима от своих подписчыков. Так и „Лемко“ утриматся лем в таком случаю, єсли мы єго поддержыме, иначе буде мусіти упасти.

Успіх єго розвитя буде нашым свідоцтвом, ци мы способны до жытя, ци на смерт.

Способны на жытя окажемеся втотчас, як повіриме в свои власны силы и уж раз на все престанеме оглядатися на рижных маскованых спасителей, котры и днеска проливают крокодылячы слезы над бідным и несвідомым Лемком але им не лежыт на серци добро и культурне поднесенє лемка, бо они хотят єго выкористати яко орудиє и материял для своих политичных цілей.

Тому взываю Вас братя лемкы, вставайте в ряды подписчыков „Лемка“ розпространяйте єго по вшыткых закутках Лемковины; най не буде села ани хыжы, дебы не загостил наш дорогый „Лемко“.

Посылайте дописи из рижных отраслей народной жызни, обміняйтеся мыслями — а з того выкуєся ліпша доля родной нам Лемковины. *И. Басалыга.*

Рыхвалд п. Горлиці. В нашом селі начался в половині лютого курс білокожиицтва (ліпша выправа скоры) котрый буде тырвати 6 неділ. На курс тот записалося 20 учасников, 5 из ясельского повіта, а остальны з Климковкы, Устя руского, Ганчовы и Рыхвалда пов. Горлицкого.

Курс уряджено коштом Рольничой Палаты в Кракові и Самоуправного Выділа Повіт. в Горлицях. Наука на курсах безплатна. Учытна тых курсах специялист, білокожник из Гарволина.

Тот курс єст доказом, же нашы люде берутся поважно до господарчого поднесеня.

Горлиці. Діятельност нашой Бурсы в Горлицях. Наша Бурса в Горлицях купила киноапарат. Дня 18. лютого выіхали з тым апаратом делегаты Бурсы инж. Александр Бодак и реви-

зор кооперат. Яновицкый на села Лосє. Климковка, Устє русске, Ганчова. Высова Ропкы, Блєхнарка, Сквиртне и Квятонь.

Делєгаты уряджают популярно-науковы лєкции для молодежи и старшых, котры илюструют фильмами. Заинтересуваня тыма лєкциями вельке. люде приходят численно на тоты лєкции и часто трафятса, же не можут помiститися в салях.

Межибродє пов. Сянок отрясатся от украины и приступат до будовы читальняного дома. Молодеж зобрала з коляды 25 зл. Предсідатель чыт. им. м. Качковского жертвовал площу под дом — громадяне дали 100 зл и 100 зл. дала читальня и на весну мают приступити до будовы. Священник украинец мече громы, и не впущат до церкви русскый хор — але люде робят своє. Честь им за тото.

Завадка Рымановска пов. Сянок. 21. січня отбылося в Завадці Общ. Собранє читальні им. М. Качковского. Из доклада предсідателя видно, што Завадчане не спят. Они выбудовали новый читаль. дом и не устают в роботі просвітительной и економичной. Читальня дала 2 представленя — и ряд лєкции з пчоловодства, садоводства и господарства. Помагай Бог в дальшом труді.

Сянок. Читальня в Сяноку уряджат курс для дригенсов хора. Курс розпочался в салі Народного Дома 22. лютого и буде тырвати 6. неділь. Плата за курс 10 зл.

Радоцина повіт Горлиці. Просвітительна робота в Радоцині розвиватся. Члены читальні им. М Качковского недавно отограли 2 театральны штукы єдну: „Бідна на світі пещена дитина“ — другу: „Захотіла пана, втратила Ивана“. — На представленє прийшло много людей из сусідных сел Чорного, Липной, Незнайовой и Святковой. По представленю отбылася забава танечна.

Честь Вам Радоциняне!

ШТО ЧУТИ В СВІТІ.

Наше правительство дбат сильно о добры отношеня з сусідныма державами и о укріпленє спокою в Европі. Недавно министер закордонных діл вернул з Москвы, з котром навязуются штораз ліпшы отношеня, а тепер подписано и введено в жытя польско-німецку умову — в силу котрой през 10 літ не вольно жадной з тых диржав розпочинаты зо собом войны. — Вшыткы споры мают обі стороны полагоджувати без войны и кровопролитя. — Такым способом польске правительство причинилося до укріпленя мира в Европі.

В Испании проготовляют комунисты нову революцию. В Мадриді, гол. місті Испании пришло до кырвавых биток меже полицийом и комунистами. Штрейкує почта и желізниця. И в самой армии нit порядка. Боятся, же дойде до революции.

Японско и Совітскы отношеня поправляются. Меже Японийом и Совітами дошло до погоды в справі торговлі рыбами во Владивостоку. Также сподіваются. же дойде до погоды меже Манджурийом и Совітами в справі всходно-китайской желізной дорогы.

Новый бельгийскый король Леопольд II.. котрый вступил на престол 2. III. по смерти Альберта I., котрый забился на прогульці в горах выповіл бесіду, же буде продолжати политику своєго отця.

Новый совітскый посол в Варшаві. Совітскый посол в Варшаві Антонов Авсієнко іде до Москвы. а на його місце буде назначеный Стомоняков.

Франция. Во Франции все ищы нit спокою. В справі ошуства Ставиского ведеся слідство, котре выказує, же в тоту справу были замішаны министры. — Французы боятся также и того. же нове правительство Думерга веде до реакции и приготовляются до обороны демокрации. Готово прити зас до непорядков.

Австрия. В Австрии розпочался рух. штобы привернути цисарство и першым цисарьом має быти Отто Габсбург, сын Кароля. Поперат тот рух Италия. котра хоче получыти Австрию з Венграми. Боится того Чехословакия.

Де женитися.

Кто ма замір ся женити
Най он не жде до осени
Але най ся пообзерат
Най ся шумні поприберат
И най дораз ся оженит.
Бо кто сой жычыт доброй газдыні
Най сой выберат жену зо Ждыні.
А кто зас любит молоды дівкы
То най перейде аж до Ванівкы
Там сут дівчата „очень хорошы“
Але не мают грунту ни грошей
Як лем богаты, хоц стары вдивці
Можут сой найти жену в Ванівці.
Але як ищы молодый вдовец
Най ся выбере до Костаровец
Там сой выбере хоц и кус брыдку
Але достане дуже маєтку.
А ктобы хотіл доброи співачкы
То най ся звідат де до Мохначкы
Де до Тылича. або до Гуты
Там сут дівчата, што знают нюты.
А ищы тото — потихы повім
Же часом найде жену в Лабові
Лем до Угрына ніш чого ити
Бо там дівчата не мают дітей...
А котрый любит барз чорны очка
То най ся удаст лем до Вислочка
Кто собі жычыт зас парадницю
Тот най посмотрит лем на Крыницю
А кто заіде аж до Завадкы
То певно найде дівчатка гладкы
А кто уж нияк не найде пары
Той най ся звідат. де сут Брунары.
Бо там на тисяч пятсот народа
Єдна тисячка женского рода
Ай в Вороблику, Шклярах, Кролику
В Избах. Ропиці, в Чырной, в Ріпнику
Лемковскых дівчат мате без ліку
Темпераменту лем тра до того
И кус отвагы и силы в ногах
Але річ перша, то сут доляры
Най о том знают млады и старі
Женитися можут навет и дурні
Ци то в Ряпеді, ци то в Остурні
Най собі каждый мапу розложыт
И най поглядат де котре село
Найде си жену. яку сам схоче
И буде ся му до смерти вело.

Сват.

Зима.

Стиснул землю мороз сивый
Под ногами дзвонит
Ледом ріку замурувал
Най Бог оборонит.
Зимне сонце попрез гору
До села зазерат
Всьо ся крыє де лем може
Бо зимна ник не рад.
Кус з полудня сонце зашло
А змерк скорым кроком
Потихеньки иде в село
И сіл над потоком.
Пхатся студін силом дохыж
Зо сін и зо двору
А з калениц сивый дымок
Вытягатся в гору.
Вшыткы пхаются ку пецу
И стары и діти
Докладают дров до огня
Жебы ся огріти,
Тихо вокруг, лем ліс тріскат
А звізды ся ярят
И през окна огень блискат
Де вечерю варят.
А дітиска коло пеца
Чекают вечери...
„Хвала Богу“ гварит мама
„уж кыпят компери“.

ЛЕМКОВСКЫ ПРИПОВІДКЫ.

1. Легко воду сколомутити. але долго треба ждати, покалься не счыстит.
2. Еден гріх цілу душу спаскудит.
3. Не плюй выше носа. бо себе оплюєш.
4. Пред Богом богацтво великий гріх — а пред людми бідность.
5. Молься. надійся. але роб и ближе берега тримайся.
6. Муж голова, а жена душа.
7. Муж и жена, то вода и мука — дастся змішати. а розмішати — пропало.
8. З добром женом біда на половину, а радость дубельтова.
9. Зла жена зведе мужа з розума
10. Як гус без воды. так хлоп без жены.
11. Жена не гуслі, як пограш. то на клинок не завісиш.

Газету редагує и выдає Комитет. За редакцию отповідат: **Василь Тыліщак.** Типография Осипа Стыфіого в Перемышлю.